

s a tied szabadításáért.
Csak te vagy. Én nem vagyok.
7 Örvény örvényt hív elő,
haragos szavad összezsap
fölöttem, azzal fenyegetsz,
hogy ellöpsz magadtól,
kiűzöl a házadból, amiről
már azt hittem, az én házam is.
Azt hittem, te is én vagyok.
Vagy én is te? Hit volt ez?
Nem minden hit tévedés.
8 Mintha zúzódás volna
csontjaimban,
mikor gyalázol engem.
9 Mintha szakadék tátogna
szavaim közt, amikor
meg akarok felelni neked.
Idegesen remeg a szám,
félrever a szívem,
fejfájás biciklizik
körbe-körbe belül
a koponyámban.

XLIII. ZSOLTÁR

1 Álnok és hamis önmagamtól
szabadíts meg engem.
2 Nagypám nem csinál
nagy dolgot belőle,
hogy már húsz éve nem él.
És abból se, hogy más
századik születésnapjának
ünneplésébe kapcsolódtam be,
pedig ő is százéves lenne.
3 Küldd el sötétségedet
és tévedéseidet, akkor
talán el tudom képzelni,
milyen lesz a halál után.
4 Nagypapa is, mint annyian,
megígérte, hogy visszajön,
pedig jól tudta, az a
vaskapu csak egyfelé

hajózható, az idő olyan
erővel zubog ott át,
mint egy duzzasztógát
turbinájában.
5 Vajon miféle energia
szabadul fel a halál után?
6 Mert az élet az úgy
sugároz, mint egy kilyukadt
atomerómű.
7 Minden meg fog változni.
Téged dicsérni
hadd kapcsoljak be
egy folyton kibír-
hatatlan zenét
sugárzó rádióadót.

Szabó Imola Julianna

ZSÁLYACUKOR

Pont olyan magas volt képzeletben, mint az a szekrény. A kopott fiókjaival és azzal a furcsa dohos szaggal, ami sokkal idősebb volt, mint Budapest. Abban tartotta a nagymama a féltve őrzött cukrot. A zsályailatú mázast, amely mindig úgy ragadt a fogra, mint a szomorúság, amit olyan nehéz lekapargatni. A fogak pedig nem nőnek újra. Ha elveszítetted, akkor már örökre elmentek. A nagymama tudta ezt. Sohasem adott belőle. Magából se sokat. Távol tartotta a kezét, és valamit ott a mellkasa tájékán is. Kerítések és árkok voltak benne mindenütt. És mintha nem is annyi lett volna, amennyit élt, hanem mintha legalább azzal a szekrénnel lett volna egyidős. Nála kellett vasárnap ebédelni és néha még aludni is. Utálta azt a gyermekien ördögi szempárt, ami tuszkolta az ételt minden mondattal. Hazafelé rendszerint már émelygett, de apa valahogy nem akarta látni ezt. Mindig legyintett rá. Legyintett arra is, ahogy a nagymama elzárta magától őket. Pont, mint a cukrot, amit egyszerre volt bűn és élvezet megízlelni. A nagymama mást is tartott ebben a szekrényben. Annak valahogy nem zsályailata volt. Sokkal inkább olyan volt, mint a megposhadt gyümölcsle. Párlatos fájdalom. Áradt a pórusai-ból és a fogai közül. Gyűlölte, ha így puszilja meg. Olyankor mintha ráragasztotta volna azt a bűdös magányt. Mert az ragadósabb volt még a cukorkánál is. A nagymamához pedig úgy hozzátapadt, hogy már nem lehetett róla leszedni. Még ő sem tudta. Pedig ő volt állítólag a szeme fénye. Az egyetlen unokája. A fényt azonban még sose látta sehol, nemhogy a nagymama szemében. Apa mindig dühös lett, ha beszélni kellett vele. Már piros lett, ha csak arra gondolt, hogy vasárnap menni kell. De mégiscsak így illik. Hiszen mégiscsak az anyja. Ehhez túl gyerek volt, hogy megértse, de lehet, hogy nem is akarta. A nagymama pedig sorra nyitogatta a szekrényt. De csak egy korty erejéig, majd suty-